

Изгре зорницата на бъдащите дни
Изъ нея. Бащински ти погледъ обърни
Къмъ Среднята Гора, царица на горите,
Чуй звънъ отъ мечове, чуй песенъ на песните:
Летѣтъ дружини по дружини тамъ на пътъ, —
И ний сами летимъ къмъ онзи славенъ кътъ,
Където сетенъ пътъ отсъждатъ съдба свята
Юнашките сърца на наште живи братя . . .»

Замлъкна гордий гласъ въ незнайни далнини;
И само екотъ глухъ въ надзвездни висини,
Като въздишка се болезнено пронесе . . .
И своя погледъ гордъ Балкана старъ унесе
На сенките подиръ метежний волень рой —
И въ блянъ пророчески чело ^{при}наведе той.

